

ANUL I.
Nrul
46.

SIBIU,
16 Noemvrie
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR“ | Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Care Cer e mai frumos?

Cel văzut ziua sau cel văzut noaptea, sau cel pe care nu-l vedem deloc?

Întâmplarea m'a dus odată la Viena, pe o coastă de munte.

Privind de-acolo într'o zi, pe vreme senină de vară, — în jos, — am văzut pe câmpurile din jurul Vienei nenumărate coșuri de fabrici. Îmi părea un codru de coșuri. și mi-am zis: Pe lângă Viena sunt mai pline câmpurile de coșuri de fabrici, decât pe la noi de pari de grâu după secere...

Iar într'o seară senină, priveam de pe aceeași înălțime asupra Vienei, pe care o vedeam întinsă jos în vale, pe o întindere foarte mare. Era o icoană peste măsură de frumoasă cea pe care o vedeam înaintea mea: părea tot întinsul numai o mare de lumini! Lungul ulițelor era însemnat ca prin şire de mărgele de lumină, mergând alătura, încrucișându-se și încolo perzânđu-se în pata mare care le copleșea, a căte unei lampe de cele mari din piețe... — Totul: un uriaș mușunoiu de lumini.

Atunci mi-am zis: Noaptea, la Viena, e mai frumos pământul decât Cerul...

Dar ridicând ochii spre cer, cu ale lui miriade de lămpi atârnate în bolta Bisericii lui Dumnezeu, — m'am îndreptat și am zis: Da, e orbitor mușunoiu de lumini ce e Viena seara, dar totuși — numai un mușunoiu este el, care față cu bolta Tatălui ceresc, nimic nu înseamnă!...

Retras apoi în camera mea, ochii trupului s-au închis între cei patru pereți și n'au mai văzut nici coșurile de fabrici, nici mușunoii de lumini, nici minunata boltă de stele, — dar mi s'au deschis ochii sufletului și am zis: Dacă aşa de frumos e în lumea *lucrurilor făcute de Domnul*, dacă aşa de frumos e, cum am zice în afară de zidurile Palatului lui și peste ele, — *cât de frumos trebuie să fie în însuși Palatul Impăratului Ceresc*, cel la mijloc cu Tronul Tatălui, încunjurat de Cetele Ingerilor, Arhanghelilor, Sfinților, Mucenilor și Dreptilor!...

Și am văzut mărirea Lui mai mare ca mii de măriti pământești și ca toate boltile cerești. — Si cu atât mai mic văzându-mă și mai netrebnică deșertăciunea omenească care se în cercă uneori a se face judecătoare și peste lucrurile lui Dumnezeu și peste Cerul Lui, — supus și umilit m'am închinat, — și el somn dulce și cu pace mi-a trimis.

De atunci de nenumărate ori mi-am adus aminte, și ziua și noaptea, de strălucirea de pe pământ, de cea de pe bolta cerească, întunecate toate de strălucirea cea din Cer, care le copleșește pe toate!

Roagă-te, creștine bune, să te învrednicească Domnul a ajunge printre cei ce înconjoară Tronul Lui...

Să ne oprim puțin aici. Se săgăduiește deci botezul pruncilor. Tertulian și Origen (veacul 2) vorbesc despre botezul *copiilor*. E mărturia istorică. Să vedem și mărturia Scripturii. În Faptele Apostolilor (2, 38) e vorba de cea dintâi comunitate creștină, întemeiată prin puterea Duhului sfânt, de Apostolul Petru. El zice: »Pocăiți-vă și fie care din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos«. și mai departe, versetul 39, »făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri«.

E limpede, nu-i aşa?

Se cere credința copilului pentru ca botezul să aibă putere?

Îl suplinesc, în această privință *nașii*, părinții, preotul! Nu are putere credința acestora pentru micul creștinat? Dar nu ne vorbește Scriptura despre credința *unora* pentru mărtuirea *altora*? Vindecarea slăbă-nogului (Matei 9, 1–8). «Isus le-a văzut credință». Credința cui? A prietenilor cari i-au adus pe slăbă-nog. și slăbă-nogul s'a vindecat. Dar tămaduirea *ficei* femeii hanaineice pentru credința *mamei*? (Matei 15, 21–28). Dar vindecarea fiului lunatic nu s'a făcut prin credința *tatălui său*? (Matei 17, 14–18). Dar fiul slujbașului împăratesc din Capernaum n'a fost lăsat de boală pentru credința în Isus a *tatălui său*? (Ioan 4, 46–53). Dar Cornelius n'a fost botezat *cu casa* lui (Faptele 10, 2; 10, 48). Dar Lidia vânzătoarea de purpură, n'a fost botezată *cu casa ei* (F. A. 16, 15). Dar temnicerul din Filipi? Dar casa lui Stefană?

Deci e limpede. În casa acestor primitori ai lui Isus trebuie să fi fost și *copii*. și credința părinților, prietenilor (nașii) li e socotită bună.

Dar avem o băgare de seamă, pe care o supunem tuturor împotrivitorilor. Cuvintele de la Marcu 16, 16, s'au tradus în aproape toate edițiile Scripturii, greșit. Originalul grecesc sună așa: *Cine va fi crezut și va fi fost botezat*. (Vezi traducerea bună în ediția Nitulescu). De aici se vede curat: mai înainte vine botezul și apoi credința! și apoi acolo unde se vorbește de Lidia cu casa ei, ni se spune că »s'a botezat cu casa ei«. Nu ni se spune însă dacă cei din casa ei înțai au crezut și ei...

Dacă vom adăuga că *nimeni* nu intră în împărăția lui Dumnezeu fără baia botezului (Ioan 3, 3), ce mai pot răspunde acei cari cer să aștepte vârsta coaptă? Cine moare *nebotezat* n'are mărtuirea!

Mai e ceva de spus. »Prințul singur om a intrat păcatul în lume« (Rom. 5, 12). Tot așa »în urma ascultării unuia singur (Isus) toți ceilalți vor fi făcuți după voia lui Dumnezeu« (Rom. 5, 19). Deci precum nu port eu nici o vină că a greșit părintele nostru Adam, așadar ea îmi este dat în dar botezul în moartea lui Hristos! Pentru asta n'am nevoie decât să primesc! Nu mi se cere pentru asta vr'o faptă sau credință: ci numai să iau darul îndurării lui Dumnezeu.

Ce facem noi *cu acest dar*, este o altă întrebare! Dumnezeu ne-a pus pecetia iubirii Sale încă de la botez. Ne-a deschis ușa mărtuirii. Rămâne acum *la voia ta* (și aici e treaba credinței și viețuirii după voia Domnului) să intre în împărăție. Dumnezeu a făcut *totul*. Dacă tu fugi, dezertezi, dacă tu nu te întorci la casa Tatălui, dacă lași cărțile păcatelor să gătuie roadele împiedecând sucul buciumului lui Hristos, ești *răspunzător* de darul ce îți s'a dat. Cina este gata. Dacă nu întinzi mâna, rămâi fără părtășia vesniciei cu Dumnezeu!

Dar să nu uite nimeni că Botezul e mare taină. Că nu poate fi săvârșit decât de »ispravniții tainelor« (1 Cor. 4, 1). Canonul 28 apostolic spune: »Preotul caterisit (lipsit de dar) nu poate boteza«. Cu atât mai vârtoș nu pot boteza mirenii simpli!

Iar porunca Măntuitorului sună limpede, puternic, numai către Apostoli (și urmării lor în ispravnicia asta): »Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, *botezându-i* în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh« (Matei 28, 19).

Acestea sunt câteva încheeri la care am ajuns în adunarea »Oastei« noastre.

I. Gr. Oprisan.

Vorbe adevărate.

— Nu umbla prea mult în trăsură, ca să nu-ți cadă greu, când nu vei putea umbla, decât pe jos.

— Ochiul stăpânei face mai mult decât amândouă mâinile ei.

BOTEZUL

— În discuția adunării de la București a Oastei Domnului. —

Botezul, ca orice taină a Bisericii, găsește în tabăra anumitor credincioși, dinăuntru sau din afara Bisericii, împotriva.

Pe mulți din cei dinăuntru, îi cunoaștem: sunt creștinii după nume, cari iau parte la taina sfântului botez cu acelaș simțământ cu care culeg pătlagele din grădină. Ei îl socotesc o simplă formă. N'au conștiința lucrului ce să săvârșește. Ei nu știu că botezul e cel dintâi pas al mărtuirii. E ușa prin care intrăm în creștinism. »El ne-a măntuit prin spălarea nașterii din nou

și prin înnoirea făcută de Duhul sfânt« (Tit. 3, 5).

Pe cei din afară Bisericii, iar îi cunoaștem. Domnul să-i judece! Ei spun că botezul n'are rost decât pentru oamenii copi. Adică pentru cei ce au mai întâi credință. Se razimă pe un cuvânt din Evanghelia sfântului Marcu, 16–16. »Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. *Cine va crede și se va boteza, măntui-se-va*«. Deci, zic acești credincioși, întâi trebuie credința și în urmă botezul! Deci botezul copiilor nu are putere.

Steagul pe Palatul Regal, Crucea pe palatele Credinței. Raportul 36 al Grupului București.

Adunarea s'a început cu psalmul 22 pe care l'a rostit Mântuitorul pe cruce. Se cântă »Cu noi este Dumnezeu«.

Vorbește fratele Oprisan care mânecă de la textul din 1 Cor. 1, 21, »Dumnezeu a găsit cu cale să mânduiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii...«.

Nu se poate propovăduire a mânduirii sufletești, în afara de cruce!

Din nenorocire, în creștinătatea noastră căldicică, vorba aceasta „cruce“, a ajuns o »etichetă«, (semn ce spune ce ai în vasul cutare, ca hârtiuța de pe sticluța cu leacuri, arătându-ți ce leac e în lăuntru...). și spune: De ce n'ar avea și »creștinismul« o etichetă? Faci cruce, cum zici »bonjur« și »mersi« (adecă bunăziua și mulțam!) spre a fi socotit bine crescut. Pentru mulți vorba aceasta, semnul acesta, și-a pierdut înțelesul pe care apostolul Pavel îl lămurește așa de bine: »Hristos cel răstignit« (1 Cor. 2, 2).

Înțelesul pururea viu al crucii, al crucii făcătoare de minuni, în »Hristos cel restignit stă: nu în materia din care e făcută, nu în forma în care se înseamnă pe frunte. Numai în acest înțeles ea este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu« (1 Cor. 1, 24).

Dar și semnul în sine e de mare preț. Cum de adânc folos e să cauți o doctorie vindecătoare după eticheta (scrisoarea) de pe vas.

Noi vedem crucea la marginea de drum: Troița. Vedem pădure de cruci (în cimitire). O vedem însemnând jertfelnicele sub care freamătă cei cari au murit »pentru mărirea țării și întregirea hotarelor«. O întâlnim pe vârful turnurilor bisericii. Ori unde o aflăm, ea ne călăuzește mereu spre Golgota!... Ea arată — calea către cer!

La Palatul Regal când făfăie steagul, e semnul neîndoios că Regele e acasă. — Pe vârful catargurilor acestei Corăbi a Mântuirii, care e Biserică, stă desfășurat de veacuri un steag. E steagul creștinătății: Crucea! Ea e semnul că Regele Regilor e acasă!

Cine intră în audiență (cine e primit) la Rege, are o tremu-

rătoare mișcare, o înfiorare, în lăuntrul său.

S'o fi cutremurând oare ființa noastră când intrăm în sfintele locașuri? Cu ce înfiorare, păsim în acele porturi (stațiuni de corăbi) ale veșniciei, cari sunt cimitirile? Cu ce simțiri trecem pe lângă troița de la răspântie, pe lângă crucea de pe Caraiman, ori pe lângă crucea stințheră din câmp unde odihnește un frate al cărui graiu, singurul ce-a mai rămas, e crucea jertfului de pe Golgota?

Ce este pentru tine crucea? Un simplu semn fără graiu, »o putere« ori o »nebunie«? Află că o »nebunie este pentru cei ce sunt pe calea pierzării« (1 Cor. 1, 18).

Pilde de puterea crucii: Minunea probată de Sfânta Elena cu crucea Domnului Isus; Minunea cu crucea și Răstignitul pe ea, a marelui Pasteur; apărarea unei Surori împotriva deavolului care a lovitură.

Crucea de pe Golgota e paratrăsnetul, adică apărătorul de mânia Cerului. Cei ce au în inimă acest apărător, nu sunt vătămați de Satan!...

După o cântare din »Oastea Domnului«, adunarea a trecut la discuția întrebării puse »Ce faci tu, ostaș al Domnului, când ispita uscăciunii sufletești trece peste tine?«?

Au vorbit 15 de frați, aducând pătăniile lor sufletești de mare preț în legătură cu cele cete din Scriptură. Băgări de seamă foarte interesante (trezitoare de luare aminte) au făcut Părintele Ouatu, un îndărjit luptător al Oastei, și fr. Al. Lascarov-Moldovanu.

Fr. Oprisan arată încădată pe scurt cele ce s'au spus. Iată încheierea:

Când ispita aceasta slăbește în tine legătura cu Dumnezeu, aşa cum se slăbește lumina becului, ori a lămpii, alergi la Domnul. Pui undelemn în candelă. Veghezi. Te rogi. Deschizi Cartea sfântă să iai putere. Postești. Alergi la un frate în Domnul. Alergi la un om mai nenorocit ca tine: un om în suferință. Răbdare. Nădejde că e o clipă trecătoare și Domnul te va întări. Apropiera de Dumnezeu: prin toate mijloacele.

După ce se cântă două imnuri, Părintele Ouatu face o caldă rugăciune pentru lucrători din Via Domnului.

Secretariatul Oastei.

cum n'am primi pe cine vrea să se roage cu noi, ca și noi. — S'au pus și ei toți în genunchi și începură a se ruga așa cum știau.

Deodată o femeie din acelea începu a bolborosi cuvinte neînțelese, încurate, ca de pe altă lume, și apoi începă a spune, că Duhul sfânt î-a grăit ei și grăște prin ea, către ostași, sfătuindu-i... »Să nu mai credeți în preoți, căci ei vă duc pe voi, ca pe o cireadă, la perzare«. Si altele și altele, ce nu le mai scriu. Si arătau că așa scrie într'un loc la Corinteni 2, 14... Spuneau și aceea, că chiar ei, numai prin rugăciune și prin post au dobândit, fără ajutor dela preoți, darul de a vorbi în mai multe limbi...

Acuma băgarăm noi de samă, că de fapt și limba românească vor fi învățați cam slab dela ceva »spirit«... că o vorbea prorocita cam pocit. Si spuneau că ori ești în »Oastea« asta ori într-o sectă, ori care, tot una e!... Mai auziți pe undeva de așa ceva? Si ce e de făcut cu astfel de îmbulzitori printre ostași?... P. Grigoraș, Solcea.

Răspundem: Vă era prea ușor să cunoașteți dela cele dintâi vorbe de vrăjitorie a acelei streine, că aveți a face cu agenți ai rătăciilor. A fost păcat de vreme că i-ați mai ascultat. Era bine să fie poftiți fru-

mos a-și vedea de drum pe unde i-o milui duhul care i-a împins aici... Ei vi-au dovedit de nou, că în drăzneală au acești agenți ai duhului rătăciri, cunoscând ei prea îndelunga răbdare a noastră.

Noi sfătuim pe toți ostașii să fie foarte îngăduitori față de toți acei cari, din neprincipere, îi iau în deșert sau îi chiar ocărasc pe ei, că pe aceștia îi înțoarce Dumnezeu la calea cea bună, după ce vor asculta de mai multe ori programe de ale Oastei, și vor vedea purtarea frumoasă a ostașilor, — în care se vor încredea în curând că nu e nimic rătăcit, ci totul se face din curată iubire de oameni și din dorința de mantuire a lor.

Dar unde, ca la întâmplarea dela Solcea, vezi limpede, că au venit capre atinse de căpiere, cari vor să dea și oilor celor sănătoase din căpiera lor, — acolo îndelungă răbdarea nu mai are loc. Acești îndrăzeni agenți ai sectelor stricătoare, pot fi foarte frumos poftiți, cu vorbe creștinești, afară, spre a nu strica ei sufletele curate din »oile Domnului« cari păzesc căile lui...

Nu vă putea lua nimenea în nume de rău dacă nu-i mai suferiți, — și după plecarea lor urmări a vă închină Domnului și a-i mulțumi că vă scăpat din ispătă.

Pilde strălucite, din viața religioasă a altor popoare.

Vorbirea dlui N. Crețu, înv. dir., Orăștie, în adunarea Oastei Domnului dela Simeria veche.

S'a spus de către un bun cunosător al sufletului omenesc, că: Multă învățatură și prea puțina învățatură, te aproape de Dumnezeu.

Cei mai înverșunați necredincioși, după ce au înaintat mai mult în învățatură, au sfârșit prin a se apropia tot mai mult de Dumnezeu! Cu cât cercetau mai mult știință, cu atât vedea mai mult cât de nepătrunsă este lumea aceasta, pe care a făcut-o ființa cea mai presus de priceperea noastră, Dumnezeu.

Tot așa e și sufletul popoarelor.

Și popoarele cu cât sunt mai neînvățate, cu atât sunt mai credincioase, deasemenea și popoarele cele mai luminate. Numai cele ce nu-s nici destul de învățate, nici prea înțapioate, ci numai tulburate, ca mustul în ferbere, aceleia-s mai rele, mai necredincioase.

Unul dintre popoarele cele cu mai mare credință în Dumnezeu, este poporul englez, popor foarte înaintat, acela care a aflat de bine să tipărească Biblia în mai toate limbile de pe pământ, pentru ca toate neamurile să se poată ferici gustând din acest leac tămăduitor de suflete. În Anglia preotul nu-i e rușine, și nici poporul nu-l râde, dacă în piață orașului, în zi de sărbătoare, se urcă pe-o tribună (loc ridicat) și începe a vorbi tâlcuind verseturi din sfânta Scriptură, sau vorbind

despre cumpenele drepte și cântarele strămbe...

Un alt popor înaintat în dragostea de Dumnezeu, este și poporul american, care cunoscând multele izbânci ce le face diavolul cu ajutorul beuturei, a oprit-o de tot.

Cuvântul lui Dumnezeu a dus poporul suedez acolo, ca temnițele lui să stee închise. Din multe s'au făcut spitale și școli. În Suedia biblia se găsește în casa fiecărui creștin, până și în odăile dela hoteluri. De aceea răufăcătorii sunt așa de rari. Un călător dela noi a văzut în marginea satului vase cu lapte nepăzite de nimenea. Erau puse de locuitorii satului pentru a fi luate de căruțele ce le adună și duc laptele la oraș.

Tot acel călător a văzut în fața unei biserici un băiat vânzător de bomboane, care, înainte de-a intra în biserică pentru a asculta și el cuvântul lui Dumnezeu, și-a lăsat pe masa de afară bomboanele, ba a lăsat și bani mărunți, pentru ca cumpărătorul ce n'ar avea bani mărunți, să-și schimbe el aci, în lipsa negustorului. Si așa s'a întâmplat: Au venit copii, fete, cari și-au luat bomboane de pe masă, schimbându-și singuri banii mari cu banii mărunți lăsați de către băiatul, care poate se ruga la Dumnezeu să deie că mai multă cinste în țara lui...

La aceste popoare, când stăpânii

Caprele se fură sează printre oi...

— Dela o adunare din Solcea. —

In seara Sâmbetei din 11 Noiembrie Oastea Domnului de aici se adunase la întrunirea ei obișnuită de seara. Ne începusem »programul« nostru, cu rugăciune, cu cântări, aşa frumos cum se face de ostași pre-tutindenea, — când iaca întră în

adunarea noastră și 6 oameni și 2 femei din Pătrăuți, cari ne spun că au nimerit în comună și ne roagă să-i primim și pe ei în adunare, că și ei sunt ostași.

Noi i-am primit bucuros. Că doar la rugăciune către Dumnezeu,

se culcă seara, cetesc întâi împreună cu servitorii din Sfânta Scriptură...

— In Elveția încă este o »Oaste a Domnului«, dar purtând alt nume. Ei, bine, primarul unui oraș a obligat, printre hotărâre a Comitetului comunal, ca fiecare locitor să fie în scris în «Oastea Domnului» și fiecare e dator a da o parte din venitul sau pentru cei nenorociți, aflători în sat.

Așa dorește și Oastea Dom-

nului din România să răspândească cât mai mult cuvântul Domnului. Vrea ca o carte sfântă cum e Biblia, să fie cartea nedespărțită și a plugarului și a meseriașului român.

Mila și ajutorul creștinesc să se întindă cât mai mult la acest popor.

Aceasta se va ajunge cu atât mai curând, cu cât cuvântul Domnului se va sălășui în sufletele oamenilor noștri.

cunoscut acest popor, când am scris că nu-i place cuvântul lui D-zeu.

În adunarea aceasta frumoasă s'au auzit atâtea lucruri pline de duh, încât abia se pot pune pe hârtie, ca o palidă icoană a lor. Am văzut aci țărani vorbind din sf. Scriptură așa, încât și inima cea mai împetrită se muia la auzul lor.

După rugăciunea »Tatăl nostru« și cântarea »Împărate ceresc«, cântat de toți ostașii, Cuvântul de deschidere l-a rostit dl N. Crețu, dir. sc., Orăștie. (Cuvântarea o publicăm deosebit în foaie). Apoi:

1. Ostașul Zaharie Pădurean, a vorbit apoi despre pilda Fiului pierdut; a arătat cum Oastea Domnului este o tovarăsie, prin care toți fișii neamului nostru sunt chemați la mântuire, la o viață mai bună, în Domnul.

2. Fratele Codrean (ostaș Deva) a vorbit cum Isus bate la ușa sufletească a tuturora, chemându-i pe toți să intre pe poarta cea strălucită a mântuirii, nu pe poarta cea largă a pieirei...

3. Gheorghe Voiga (Vărmaga), văzând atâtă lume de ostași adunată într-o curte nespus de mare, totuși neîncăpătoare pentru mulțimea adunată, a arătat cum s'apropie și secerișul sufletesc, căci s'au copt tare spicile credinței. Așteptăm să se culeagă boabele cât mai repede, pentru a nu cădea pradă paserilor sectare...

4. Solomon Costa (Rapolt) a vorbit frumos despre pilda năvodului...

5. Lazar Maier (Vâlcele) a atacat în chip foarte luminat pe sectari și deși nu știe să citească, cunoaște Biblia ca puțini.

6. I. Berian (Orăștie), care a călătorit la Ierusalim, a spus și celor de față cum a văzut nemunăratele locuri de amintiri biblice. Cum a pus mâna pe bucata de piatră care a mai rămas dela mormântul Domnului! Cum s'a botezat pe locul unde s'a botezat Isus, în apa Iordanului. Cum e azi Sfântul Mormânt. Casa lui Pilat. Peștera unde s'a nașcut Isus, &c. a.

7. Fratele Samoilă (Căstău), a vorbit despre biserică ortodoxă, combătând pe sectarii cari se lapădă de ea.

8. Ostașul Gheorghe Muntean, (Batiz) a vorbit despre Oastea Domnului, arătând cum se poate mântui poporul Român cu ajutorul acestei tovarășii religioase.

9. Lucaciu (Vasiova, Banat), a vorbit despre cinstirea sfintei Crucii, arătând rătăcirea celor ce se ating de ea.

10. A. Ordean (Orăștie), a călăut frumos verseturi alese din Biblie.

11. Achim și Ștefan Gh. (Gângăga) au vorbit despre datorințele și firea creștinului.

12. Goghița Ioachim (Cerna), a vorbit despre Împărația lui Dumnezeu, ca loc de răsplătă.

La urmă părintele din Batiz a vorbit aşa cum se cuvine să vorbească un servitor al altarului, stocând lacrimi din ochii celor de față. S'a dovedit și cu acest prilej că

preotul e de neapărat folos acolo unde se muncește în slujba Domnului...

În Anglia preotul vorbește lucruri de credință, la întruniri publice, prin parcuri, ori unde vede mulțime de popor strâns laolaltă.

Oastea Domnului cu astfel de ostași va crește și va înflori.

Vestitor.

Din jud. Tecuci.

(Raportul Nr. 14).

Duminică 28 Sept. a avut adunare în comuna Barcea, Cercul pastoral de sub conducerea preotului Icomon Cristea din Iești, la care am ținut să luăm parte și mai mulți ostași ai Domnului din jud. Tecuci, și din jud. Putna, ca, cu prilejul acesta să putem și noi pescui din peștii aflați în adâncul păcatelor acelei comuni. Slujba sfintei Liturghii s'a făcut de toți preoții Cercului în Sobor, iar răspunsurile au fost date de frumosul cor al cântăreștilor de la sf. Biserici ținând de Cercul Iești, care mai ales prin glasurile celor câteva fecioare de săteni evlavioși, cari au cântat împreună cu dascălii, a ridicat atât de mult frumusețea sfintei Slujbe, de părea că ne înălțau spre Tronul Celui Prea Înal.

Fratele avoc. Traian P. Corodeanu a călăut sfânta Evanghelie din acea zi, stăruind mai ales asupra cuvintelor spuse de către Domnul sf. apostol Petru, care se însărcinase și el împreună cu ceilalți ucenici, când au văzut minunea ce o făcuse Domnul de au prins atâtia pești că nu mai încăpeau în corăbioarele lor și amenințau să se cufunde, — să nu fie fricos și să vie după El, că are săl facă vânător de oameni.

A arătat că și azi cei ce vor să fie »înțelepți vânători«, pe lângă ascultarea de D-zeu, smerenie și răbdare, trebuie să aibă curaj și luptă pentru Domnul, a alunga pe Satana. Rostul Oastei Domnului este tocmai acesta, de a strâng pe cei cuprinși de frica și căzuți în luptă cu îspitele diavolului. Să meargă voioși la luptă pentru căștigarea Împărației lui Dumnezeu. Așa vor fi adevărați ostași ai Domnului, cari nu vor cădea în iezerul cu foc și puciosă, alături de necredincioși...

Fratele nostru a îndemnat norodul să citească zilnic sfinta scriitură și cărțile scrise de părintele Trifa, abonându-se și la foia Oastea Domnului, unde vor găsi hrana sufletului lor. Lumea a plecat mulțumită și înălțată de la sf. Biserică, și să nădăduim că sămânța aruncată din toată inima, va da roadele așteptate.

Secretariatul Oastei.

Din Ohaba, (j. Târnava-Mică).

— Botezul, poarta mântuirii, Icoanele, scriptura săracului.

Duminică, 5 Oct. a avut loc în com. Ohaba, (j. Târnava-mică), o adunare a »Oastei« de pe valea Sebeșului. Au luat parte ostași din Săsciori, Sebeșel, Petrești, Sebeș, Lancrăm, Daia și Sebeșul-de-jos-Sibiu.

Intrând în comună, cu steagul înainte, cântând, au mers întâi la biserică, unde s'a slujit sf. slujbă de 3 preoți. Înălțător cântă corul tinerimii din sat. La priceasnă, păr. din Vingard, predică în legătură cu evanghelia zilei, înfățișând pe ostași

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului

Grupul București

(Raportul Nr. 37).

Adunarea se deschide cu psalmul 42. Se cântă »Cer și mare și pământ«...

Fratele Oprișan vorbește despre locurile din psalmii 23, 34 și 48 unde este minunata făgăduință: »nu voi duce lipsă de nimic«, »nu duc lipsă de nici un bine«! Dar cerința este următoarea: Cei ce caută pe Domnul! Cei ce duc viață fără prihană! Aceștora li este dată făgăduința de mai sus.

Te necăjesc copiii și nu-ți poți vedea de treabă. Nu uita să te rogi! Și vei vedea că nu vei simți lipsa liniștei pe care o dorești. Ti-i bărbatul rău, vrăjmaș de moarte, câneos. Nu alergă la despărțire. Ci roagă-te pentru el. Și vei vedea că nu vei fi lipsită, femeie credincioasă, de darul păcii pe care o râvnești.

Omule, te urăsc rudele tale pentru că nu mai faci, dela o vreme, pe placul lor, ci îți duci viață după »dreptarul învățăturii«?, roagă-te pentru ele, nu te supăra și vei vedea ce binefacere vei simți.

Ești pe patul suferinței. Durerile mușcă din carne ta cu colții de lup. Adu-ți aminte că tu ai un mântuitor care a suferit pe cruce durerile piroanelor și ale spinilor, și-ți va da și ție puterea de a suferi. Ioana D'Arc, atunci când ardea pe rug, spunea »nu ard eu, ci Domnul arde cu mine«. Da, la jugul tuturor durerilor tale trage și Domnul... Trage mai ales El. Vino la El și nu vei duce lipsă de putere.

Vrei să-L mărturisesti pe Domnul între ai tăi. Îți lipsește curajul. Cere-l. Și nu vei fi lipsită de bucuria de a-l căpăta »chiar în ceasul acela«.

Te sfiești poate să nu strici mai rău lucrurile cu propovăduirea ta. Ei bine, dacă cineva duce lipsă de înțelepciune: s'o ceară dela Dumnezeu și o va dobândi. «Cereți în numele Meu, și vi se va da».

Dacă te temi că Satan e puternic și viclean, nu uita că Domnul Isus e mai de-asupra ori căror greutăți ce-ți es în cale. Numai nu uita: ochii tăi spre Domnul!

Aduce multe pilduri de felul cum Dumnezeu dă celui ce se încrede în El.

Adunarea cântă »Venită, Venită«.

Se trece la discuția Botezului, pe care o dăm la alt loc, aducându-se lămuriri de către frați și în-

Secretarul oastei.

Din Simeria (j. Hunedoarei).

Adunarea mai multor sate și orașe.

— 15 vorbitori, cari se întreau în strălucite tâlcuiri.

Un cărturar român din vechiul Regat, într-o supărare a lui, a scris despre poporul Român, că n'ar fi un popor religios. Aceasta s'ar dovedi prin aceea, că la biserică nu prea merge, că la priveghiuile dea înmormântări joacă cărți, fac glume, uneori chiar pe socoteala mortului.

Dacă acest scriitor ar fi luat parte la adunările Oastei Domnului ce s'a ținut în Simeria-veche și ar fi ascultat pe cei 14 țărani vorbitori ar fi zis: Doamne iartă-mă, că n'am

Domnului, ca pe niște creștini cari merg pe calea măntuirii.

După masă, la sunetul clopotului în scurt timp biserică se umple din nou de credincioși. La vecernie, păr. Ispas din Daia, predică, pildând despre: »Comoara sufletului« Părintele I. Stoicuța din Săsciori, lămurește celor de față, că »Oastea Domnului« este o tovărăsie frătească întru Domnul, început de viață nouă pentru toți cari vor să se măntuiască. După lacrimile rugăciunii de smerenie ce se rostește în genunchi, se cântă; apoi fratele Marini lămurește, prin texte și pilde, că botezul este poarta de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Harul Duhului sfânt curățe și sfîrșește pe cel ce se botează căci e spus: »dacă nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu«. (Ioan 3,3).

Vorbind apoi despre icoane, cuvântatorul arată cum strămoșii noștri cari nu știau carte, prin ajutorul icoanelor, au putut cunoaște sf. Scriptură și voia lui Dumnezeu pe care-o îndeplineau mai bine decât noi, cari ne facem judecătorii lor. Cu drept cuvânt icoanele sunt numite: »Scriptura Săracului«. Sunt un mijloc mai mult de a mișca sufletul. Aduce pilda acelei sluji, care voind să fure, a fost împiedecat de chipul Măntuitorului răstignit, ce străjuia într-o odaie din casa stăpânului său... Ori de câte ori vedea acest chip, tinărul tresăria, părându-i că este mușrat de chipul cel bland pentru fapta plănuitură. Urmarea a fost, că în ziua când era să plece cu lucrurile furate, n'a mai putut răbdă, a îngenunchiat, a plâns, să căi și a cerut iertare lui Hristos »cel viu«, care-i vorbise prin icoană și-a schimbat pentru totdeauna viața!

Se cântă: »O Isuse dulce«.

Fratele I. Cercel din Sebeșul-de-jos, vorbește duios despre cum a venit la Domnul. Încheind, face o dulce chemare către toți de a veni la Măntuitorul și vor afla o pace dulce și sfântă.

Se cântă: »Venit... apoi o caldă rugăciune. La sfârșit se vând cărți și se împart poporului, gratuit, foi religioase.

Mulțumim și din acest loc în numele Domnului, părintelui protopop Serghiu Medean, din Sebeș pornitorul acestei adunări, care a plătit și aproape întreagă cheltuiala autobuzului cu cari au venit ostașii.

R.

Din Goidești (jud. Buzău).

Zi frumoasă am avut noi ostașii la 28 Sept. când Cercul preoțesc a ținut adunare în Goidești (Buzău), slujind în sobor 7 preoți, iar cărtările dându-le cărtăreșii Cercului. — După predica împotriva vieții în căsătorie nelegită, părintele Ungureanu a rostit o vorbire despre aceea, că în comuna d-sale s'au ivit raze noi în jurul Crucii Măntuitorului, raze cari îi măresc strălucirea, — și acele raze sunt Ostașii Domnului, cari

sunt bucuria bineînțelegătorilor creștini.

Păr. Vasilescu (Brănești) a îndemnat poporul să se înscrive în Oaste care este locul de întâlnire a celor ce vor să se apropie mai tare de Domnul.

Până ce a durat masa preoților în casa parohială, noi ostașii ne-am dus și i-am desfășurat cu cântări frumoase de-ale Oastei din cărțile de cântece ale ei, — ca mulțumită pentru felul cald cum ne-au primit și au stăruit pentru Oaste.

Sămânța sfântă prinde și pe aici tot mai mult și va da în curând rod bogat.

Vas. I. Constantin,
ostaș cărtăreș, Goidești.

Din Calbor (jud. Făgăraș)
(Raport No. 21).

Duminică, 19 Oct., s'a ținut o adunare în Calbor la îndemnul sutei ostașe Ioana Raita.

Au luat parte frații ostași din Viștea-de-sus și din Cincșor. Adunarea se face în biserică după vecernie. Se deschide cu »Împărate ceresc«. Urmează vre-o câteva cântări.

Ia cuvântul fratele ostaș Aurel Șampu din Cincșor, și mânecând dela Mateiu 11, 28, arată, că deși Măntuitorul face chemare către cei truditi și împovărați, oamenii zilelor noastre spun, că greutățile și necazurile nu le dau timp să se gândească la suflet și la măntuire. În deamna pe ascultători să se apropie cu credință de Domnul și vor vedea ce binecuvântare se pogoară peste sufletele lor și ce spor peste lucru mânăilor lor.

Fratele ostaș Vasile Șerban cetește regulele Oastei, aducând tot odată dovezi din pățanii sale personale.

Fratele Aurel Șampu, vorbește despre Oastea Domnului aducând dovezi din II Tim. 2, 3 și Ioan Gură de Aur, Omilia V cătră Evrei.

Adunarea se încheie cu »Tatăl nostru«.

Secretariatul Oastei.

O întregire.

In raportul ce s'a publicat (tipărit în numărul 40 al »Oastei Domnului« despre adunarea Oastei ținută la Sebeș, cel ce a scos părțile alese din raport, pentru a-l da mai pe scurt, — a scăpat o parte, pe care noi, ceice l-am trimis, nu am fi dorit s'o vedem rămasă afară. Anume: S'a scăpat a se scoate la iveau, că la adunare a venit cu placere și cu râvnă dl protopop Serghiu Medean. Și venirii d-sale noi îi dăm însămnătate, pe care dorim s'o scoatem, fie și mai târziu, la iveau. Anume: Și pe aici, ca în multe părți, Oastea era privită chiar de unii oameni din popor cu oarecare îndoială în sufletele lor, cu un fel de neîncredere. Această neîncredere nu o poate risipi nimenea mai bine, ca preoții și mai ales Protopopii, cari sunt oarecum reprezentanții (înlocuitorii) Arhiereilor în feluritele puncte ale țării. Acolo unde preoții se pun cu pricepere și cu înțeleaptă râvnă și

răbdare, în fruntea mișcării pentru Oastea Domnului, acolo nedumeririle se risipesc încet-încet, — iar unde strădania preoților e întărītă de cuvântul și întrevirea protopopilor — acolo lucrul prinde puteri mult mai bune, mai de nădejde.

Chiar la noi e așa. Venirea părintelui protopop Medeanu, a fost de mare folos mișcării pentru oaste, multe nedumeriri s'au risipit, credința în buna pornire a bunilor și dreptilor credincioși s'a întărit, — și oastea sporește cu puterea și cu Duhul, în chip îmbucurător, căci aci la noi, căci și în jur.

De aceea am ținut să întregim raportul (darea de seamă) despre acea adunare prețioasă, dând Chesarului ce e a Chesarului...

10 Oct. 1930. *Un ostaș.*

Invitare la Uroiu.

Oastea Domnului din comuna Uroiu (județul Hunedoarei, între Orăștie și Simeria) roagă pe frații ostași din ținut, a lua parte la întunirea ce pregătește pe ziua de 16 Nov., în Uroiu.

Întrunirea se va începe cu sf. Liturghie slujită de soborul preoților din cercul relig. Bobâlna. Sf. Liturghie se începe la ora 9, când frații ostași sunt rugați a fi de față.

Având în vedere cele ce se știu, — fac lucru bun cei ce, venind, aduc cu sine merinde sufletească: Cărți sfinte, sfânta Scriptură, — dar și ceva merinde trupească fiecare pentru sine.

Secretariatul Oastei.

Postă Redacției.

Mai multora. — Nu uitați a pune data (ziua) când scrieți ce scrieți. Găsim rapoarte din cari putem culege lucruri bune, — dar pe ele nu e nici o dată, că în ce vreme s'a ținut adunarea de care vorbesc sau ele când s'au scris? Așa nu știm ce însămnătate să le dăm.

Cuv. Al. G. în Schitul Pr. — Din cele ce ne scrii nu rees părțile frumoase ale Conferinței Circ. IV j. Orhei, de cari negreșit vor fi fost, ca la ori ce desbatere de fețe bisericești. — Că printre acele, cuviosii călugări au crezut de bine să criticeze niște preoți, — dacă au făcut-o cu măsură, cu dragoste creștinească și cu dreptate, n'au făcut nici un rău. Preoțimea să și ea din oameni pământeni, și ei pot greși, — și cel ce le arată greșelile, cu bunăvoiță, cu gând curat, fac un bine însăși preoțimei. Dar din cele scrise de curătă, nu prea reiese acest lucru, ei mai curând se arată niște izbuințări în care nu mică e măsura unei răutăți sau pizme, iar asta scade valoarea »criticei«...

In forma în care ni-a scris lucrurile, nu le putem pune în foaie, ci am trimis scrisoarea cucerinicului preot Vladimir Popovici (Glingen) care spui că a fost acolo, și pe care îl știm preot luminat și drept. Sfintia Săne va scrie cum a fost la acea conferință și vom publica. Și dacă pășiște călugărilor a fost dreaptă, va fi arătată ca atare, căci preoțimea va primi cu dragoste în Domnul băgările de samă a unor frați în Hristos, dacă ele sunt izvoratoare din duhul lui Hristos.

Secretarul Oastei, Sighișoara. — Te rugăm să afli, că am căutat printre rapoartele întărīzante cu publicarea, raportul de care ne vorbești, și nu-l aflăm de loc. Vei binevoi a crede că, dacă publicăm, fie și mai pe scurt, rapoarte cu mult mai ne-

însemnate, apoi cu voia nu am fi putut trece peste raportul dela D-Voastră. — Dta însă trimite-l de nou, că-l publicăm cu drag, spre bucuria și măngăerea celor ce se cuvine. E întărīzat? Așa crezi? Noi suntem de părere, că un raport de acest fel, nu e nici odată întărīzat. Că ce scoatem noi la iveau din aceste rapoarte? Gândurile frumoase și pline de adevăr sfânt și netrecător, desfășură acolo. Iar un adevăr frumos spus, nu e nici odată întărīzat a fi adus la cunoștința celor pentru cari s'a rostit, s'a propoveduit. Scrierile marilor scriitori ai bisericii sau ale sfintilor Părinți, au nu-s și ele »rapoarte« despre ce ei au spus, au propovăduit sau au scris? Și nu-s nici aici, după sute de ani, »invenchite« sau întărīzate. Ba par că cu căt sunt mai »întărīzate«, cu atât sunt mai grele, mai pline de parfumul sfintelor vremi a lor, mai prețioase.

Așa-i și cu »rapoartele« despre adunările Oastei Domnului. Noi nu punem prețul cel mare pe numele persoanelor cari au grăbit și au învățat, ci pe ce au spus? Dacă cutare a spus lucruri deosebit de frumoase, adevărate, plăcute, curate lumini pentru cărările vieții — pe acelea le scoatem deosebit la iveau, și dacă ele au fost spuse în o adunare nainte cu o lună două. Nu pentru a face placere persoanelor de a fi puse cu numele în foaie, căci asta ar fi a încurajia deșertăciunea, care unu ostaș al Domnului nu-i bine și nici Domnului nu-i place, — ci pentru a arăta îndemnurile de preț ce el le-a rostit acolo.

Iaca pentru ce încă, raportul dela Sighișoara despre o adunare care ne spui că a fost bine reușită, nu e de loc întărīzat, dacă — perzânțu-se nu știu cum raportul dintâi, — nu-l trimiți acum de nou. Trimite-l și noi vom scoate cu placere din el tot ce e de preț.

D-Sale Ilie S. M. în Poiana m. (Dolj). E foarte frumos cuvântul ce spui, că având atragere spre căile cele curate ale vieții după cerințele Domnului, ești în stare să pui frâu tuturor poftelor și patimilor. D-zeu să te aducă în sirul ostașilor, ca să-ți arăți tăria voinei de a înfrângă porning spre rătăcire ale firii. Oastea tocmai acest lucru îl cere cuviosilor săi »soldați«: să lupte împotriva acestor porningi și slăbiciuni. Mișcarea Oastei e în conglâsuire cu credința sfintei biserici ortodoxe, — altcum cum ai vedea că o binecuvântă și ocoreste un Inalt Ierarch ca I. Pr. Sf. Sa Metropolitul Ardealului Dr. N. Bălan, ca și ceialalți, și vorbindu-o atâtă de bine un fruntaș al scriitorilor și învățăților sfintei biserici, ca Părintele Arhimandrit Scriban și alții? — Dacă aici fi cetit macar de un an doi foaia »Lumina Satelor« aici fi în curat cu toate acestea și nu te-ai mai îndoii. — În cealaltă pricina și mai gingga a spune un cuvânt hotărât. Ești între o datorință de creștin și o nevoie de viață. Ori cum te-am învăța, am întimpina critică și împotrivire dela unii și dela alții. — Deom avea răgaz zilele astea o să-ți scriem o scrisoare. — Ceva cărți am lăsat să ti-se trimítă.

G. Gl. Horodnic d. s. — Iartă dacă din poezile trimise nu prea putem alege ceva de pus în foaie. Nu e lucru ușor a scrie o poezie care să întrunească cerințele, ca formă de versuri (la fel și cu muzica lor plăcută de cuvinte) și și ca cuprins. Vom cerca să alegem ceva, dar ne-dă lucru prea greu cu refacerea.

Acest răspuns și altora cari fac cele dintâi încercări de a scrie poezii, — și începuturile sunt încă prea slăbuțe. De le-am pune așa în foaie, s'ar bucura acela unu care a trimis cutare »poezie«, dar s'ar supăra ceialalți 20 mii de cetitori cari ne-ar băga vină că punem lucruri prea slăbuțe. Meșteșugul poeziei nu e de loc ușor. Noi dregem ce se poate la cele cam schioape, dar unele nu le putem, ori cătă bunăvoiță am avea. Rugăm iertați. Mai încercă și poate mai încolo izbutiți.

**Comandați-vă Calendarul
„LUMINA SATELOR“.**